Хоч долею я на зорі моїх днів,
О гори південні, узятий од вас,
Щоб завжди їх бачить, там треба буть раз:
Мов рідного краю чаруючий спів,
Люблю я Кавказ.

Хоч втратив я матір в літа молоді, —
Здавалось, в рожевого вечора час
Повторював степ її голос не раз.
За це я люблю ті вершини круті,
Люблю я Кавказ.

Знав щастя я з вами, ущелини гір;
Промчало п'ять літ: все журюсь я без вас.
Там очі божественні бачив я раз,
І серце шепоче, згадавши той зір:
Люблю я Кавказ!..

1830